

LUCIAN
CIUCHIȚĂ

**CERCUL
NEGRU**

Libris
EDITORIAL

BRAȘOV, 2020

CUPRINS

PROLOG	5
CAPITOLUL I	
CHEMAREA	7
CAPITOLUL II	
ÎN URMĂ CU 5 ANI	14
CAPITOLUL III	
„PARADIS”	21
CAPITOLUL IV	
EVADAREA	32
CAPITOLUL V	
ORGANIZAȚIA SECRETĂ ALFA	41
CAPITOLUL VI	
ORAȘUL NOPTILOR ALBE	47
CAPITOLUL VII	
RĂMĂȘITELE NOPTII	58
CAPITOLUL VIII	
PUSTIU EXISTENȚIAL	63
CAPITOLUL IX	
EVADAREA DIN COMODITATE	70
CAPITOLUL X	
CONTESA DE WALES	78
CAPITOLUL XI	
AFRODITA ȘI ORAȘUL NOPTII	84

CAPITOLUL XII	
O DIMINEAȚĂ LITERARĂ	90
CAPITOLUL XIII	
CAUZĂ ȘI EFECT	99
CAPITOLUL XIV	
UN VIS CIUDAT	105
CAPITOLUL XV	
EL MUNDO	109
CAPITOLUL XVI	
ÎNTÂLNIREA DIN ORAȘUL NOPTII ...	119
CAPITOLUL XVII	
THALIA	128
CAPITOLUL XVIII	
ÎNTÂLNIREA SECRETĂ	133
CAPITOLUL XIX	
ÎNTÂLNIREA CELOR 5	138
CAPITOLUL XX	
O DISCUȚIE CU IZ LITERAR	143
CAPITOLUL XXI	
LOTUS ALB	147
CAPITOLUL XXII	
ÎNTÂLNIRE URGENTĂ LA „LE CHÂTEAU”	151
CAPITOLUL XXIII	
PREGĂTIRI DE TAINĂ	155
CAPITOLUL XXIV	
HEFAISTOS ȘI „FRĂȚIA SATANEI”	159
CAPITOLUL XXV	
ALLISON ȘI PRIMARUL JOHNSON ...	163
CAPITOLUL XXVI	
ÎNTÂLNIREA DIN APARTAMENTUL 66 ...	168
CAPITOLUL XXVII	
DESCOPERIRILE ȘTIINȚEI	172
CAPITOLUL XXVIII	
APOLLO ÎN CERCUL NEGRU	176

CAPITOLUL XXIX	
ȘOIMUL ALB.....	183
CAPITOLUL XXX	
LOTUS ALB ȘI AFRODITA.....	187
CAPITOLUL XXXI	
ALTE EXPERIMENTE.....	194
CAPITOLUL XXXII	
„ULTIMII DINARI”	203
CAPITOLUL XXXIII	
KEVIN BROWN ȘI EDITOAREA M.	207
CAPITOLUL XXXIV	
SPELUNCA LUI BOB.....	215
CAPITOLUL XXXV	
VIAȚA ÎN SPAȚIUL EXTRATERESTRU.....	220
CAPITOLUL XXXVI	
ÎNTÂLNIREA DECISIVĂ.....	225
CAPITOLUL XXXVII	
ÎNTÂLNIRE DE GRADUL 0	231
CAPITOLUL XXXVIII	
SĂ TRĂIEȘTI ȘI SĂ MORI ÎN	
ÎNTUNERIC	236
CAPITOLUL XXXIX	
BRUNHILDA ȘI HERMES.....	248
CAPITOLUL XL	
CONFRUNTARE ÎN ALPII ELVEȚIENI.	257
CAPITOLUL XLI	
ÎNTÂLNIRE ÎN FAMILIE.....	266
CAPITOLUL XLII	
CRONICA SCRITORULUI.....	276
EPILOG.....	289

PROLOG

Suntem într-un viitor apropiat în care Lumea este condusă de un sistem global ce se supune unui singur conducător – Stăpânul Planetar. Se inventează și se instaurează reguli noi, aberante, unele sub forma unor legi absolute, și cei ce le-nalcă, după o judecată sumară, un simulacru de fapt, sunt condamnați la ani grei de temniță.

Justiția este oarbă de-a binelea.

De fapt, nu mai există justiție, balanța lui Themis – Zeița Dreptății – la gunoi a fost demult aruncată, și doar paloșul i-a rămas.

Mai multe sunt cele ce nu ai voie să faci, decât drep-turi, dar greșeala supremă constă în a nu te supune orbește Sistemului sau, blasfemie de-a dreptul, în a te îndoi de bunele sale intenții, ambele, considerate înaltă trădare, fiind „amendate” cu „condamnarea la singurătate”.

Ești izolat într-un loc secret din care nu te vei mai întoarce nicicând. De fapt, dispari pentru totdeauna, nu doar în viitor și în prezent, ci chiar și din trecut, fiind șters până și din Registrul de Stare Civilă.

Dar, chiar și când totul pare pierdut, există și zei binevoitori: Elpis – Zeița Speranței.

Lumea este formată din miliarde de oameni, indivizi cu personalități diferite, și este o iluzie, ba chiar o beție a

Puterii, să crezi că toți locuitorii Planetei se vor supune de-a pururi orbește și nu se vor revolta la un moment dat.

Atunci când apare scânteia revoltei, nici un autocrat, oricât ar fi el de „mare și tare”, nu-i poate supraviețui...

Da, pentru că există și oameni cu onoare și demnitate, care nu se vor lăsa călcați în picioare.

Niciodată!

Și, fără teama de consecințe, dând dovadă de un curaj nebunesc, se vor lupta și vor triumfa în lupta cu acest Sistem murdar și abject.

Cartea de față este închinată celor care au curajul să lupte cu orice sistem antidemocratic. Ei sunt adevărații eroi! Ei sunt adevăratele modele de urmat!

Lucian Ciuchiță

CAPITOLUL I

CHEMAREA

Pentru Kevin Brown, scriitorul Kevin Brown, timpul parcă se oprise de câteva secunde bune...

Făcu un gest imaginar și, cu puterea minții, întoarse clepsidra, egalând timpul necesar scurgerii nisipului fin cu acela ce-i rămăsese până la începerea evenimentului – lansarea celui de-al doilea roman al său.

Alegerea, aproape firesc, se oprise la „Central Park Library” din New York – „Orașul care nu doarme nicio-dată”, cel mai mare oraș al Statelor Unite încă din 1790, primul oraș capitală al statului și locul de numire a lui George Washington ca primul președinte al Statelor Unite.

Sala evenimentului literar, o aulă imensă, bogat ornamentată cu basoreliefuri, cu geamuri mari ce permiteau cu generozitate mângâierea razelor solare a scaunelor din piele naturală, de culoare bej, asortate cu carpetele lungi și roșii de pe culoare, ce lăsau să se întrevadă un parchet de stejar roșu american (*Quercus rubra*) cu intarsii de mahon, ar fi putut găzdui cu ușurință 200 de persoane, și își aștepta invitații.

Kevin, în liniștea deplină din sala momentan goală, nu doar părea – ci chiar se simțea – mai singur decât un beduin orb, rătăcit în deșert.

Nu se auzea niciun sunet, nici măcar acela al pașilor lui care se îndreptau spre masa și fotoliile unde urmau să se

Respect p așeze atât el, Scriitorul, cât și distinșii membri ai „Central Park Library” care vor lua cuvântul.

Purtând ochelari, cu ramă subțire, de aur, cu lentile ușor fumurii, îmbrăcat într-o cămașă bleu-ciel și pantalon bleumarin, strânși cu o curea de culoarea coniacului, asortată cu pantofii Bugatti – tot în aceeași nuanță a divinei licori franțuzești, Kevin își ținea în mână, cu multă emoție, ultimul său roman, *Lumea abisală*.

Răsfoia ușor pagină cu pagină, ca și când acum citea textul pentru prima oară, captivat într-atât de mult, încât părea că nu are habar că el este autorul, că este chiar la propria-i lansare de carte.

Cu ochii de un albastru ciel – ca cerul vara la amiază, senin și fără niciun nor – larg deschiși, privea sala goală, întrebându-se câți dintre cei pe care îi invitasese vor veni. Invitasese cam 400 de persoane, personalități și *personulități* din lumea politică, radio, televiziune, colegi scriitori, cunoștințe și prieteni. Nu aveau niciun motiv să întârzie, lansarea a fost programată la o oră potrivită, vremea era frumoasă, deci, invitații ar trebui să înceapă să sosească.

Totuși... putea să se aștepte la un număr mai mic... mai un infarct, mai o răpire, mai un deces în familie, mai o blocare în trafic, mai...

Măcar să vină... 30%... 10%.

Directoarea librăriei, Gillian Hart, o femeie minionă, în jur de 40 de primăveri, șatenă, tunsă scurt, cu trăsături delicate, cu ochii căprui expresivi și strălucitori, care exprimau multă inteligență și erudiție, o pasionată a romanelor lui Kevin, intră în sală.

Îmbrăcată într-un *deux-pièces* de culoare mov-indigo, lăsând să se întrevadă o bluză frez-pal, de mătase naturală,

purta în picioare pantofi din piele de culoarea bluzei, fără vreun make-up anume, Gillian nefiind un fan al machiajului în general, este o imagine reconfortantă pentru ochii oricărui bărbat.

— Domnule Kevin, este totul în regulă? Vă place cum am aranjat cărțile? Mai aveți nevoie de sprijinul nostru, al Librăriei? Am să revin în câteva minute, acum trebuie să mă întâlnesc cu doamna Hellen Cohlen, scriitoarea pe care v-am promis că o voi aduce la această lansare. M-a sunat că va ajunge la intrare în circa 2-3 minute...

Și ieși în grabă.

Ușa se deschise din nou, rămânând astfel definitiv.

Sosiră, rând pe rând, televiziunea, radioul, câțiva demnitari, mai mulți prieteni, cu toții căutându-și un loc cât mai în față, cât mai aproape de scena pregătită pentru discursuri.

Acum lucrurile începură să se precipite, televiziunea voia un interviu în exclusivitate cu scriitorul Kevin Brown, radioul la fel, prietenii doreau să-i adreseze felicitări și astfel, toți forfoteau de colo colo, ca albinele-n stup.

Sunetiștii își verificau echipamentele cu minuțiozitate.

Kevin îi privea pe toți cum se agită, dar îi percepea, detașat, olimpian, ca într-o reluare cu încetinitorul, fiind cel mai calm, dacă nu chiar singurul astfel dintre toți, cu toate că el ar fi trebuit să fie cel mai tensionat.

Un zâmbet ițit în colțul gurii îi trăda satisfacția, chiar împlinirea că invitații, din ce în ce mai mulți, nu conteau să sosească, surpriza cea mai plăcută fiind dată de prezența celor care veniseră la lansare fără să își fi confirmat anterior participarea, așa cum o cer bunul-simț și uzanțele.

Într-un târziu, mai degrabă satisfăcută decât deranjată de apariția altor și altor invitați, Gillian, în calitatea sa de

Respect p Director, deschise oficial lansarea, începând cu o scurtă prezentare a celor doi scriitori veniți special.

Înainte mult așteptatului discurs de final al autorului, în fața unui auditoriu ce părea de pe acum plictisit de elucubrațiile lor, editorul și doi reputați critici făcură câte o scurtă analiză literară a noului roman al lui Kevin Brown, *Lumea abisală...* „un roman greu de egalat și, cel mai probabil, imposibil de depășit”.

Toți așteptau cu nerăbdare să ia scriitorul cuvântul, Kevin Brown fiind printre puținii capabili să-i farmece pe toți cei prezenți în sală cu discursurile sale erudite, și care reușea să atragă întreaga atenție doar asupra sa.

Pe când Kevin, în liniștea stelară, se pregătea să ia cuvântul, se auzi un foșnet slab în sală. O doamnă în jur de 35 de ani, înaltă, suplă, cu forme de fotomodel, se îndrepta înspre scaunele din mijlocul sălii, căutându-și un loc anume, un loc ce părea să fie pe aceeași traiectorie cu scriitorul.

Părul lung, coafat drept, de culoarea abanosului cu reflexii albastrii, ascundea un chip fermecător.

Tenul alb și fin, porțelanat, ochii la fel de verzi ca reflexiile Oceanului Indian după-amiaza, buzele frumos conturate, ușor cărnoase, de culoarea coralului, și năsul mic și ușor ridicat înfățișau o femeie deosebit de frumoasă, care, desigur, nu-și arăta vârsta reală, cu zece ani mai mare, în acte, decât părea privitorului.

Într-un final, Allison – căci acesta era numele ei, se așeză pe locul oferit de un tinerel ce i-l cedase, înroșindu-se tot, și care avea să-și amintească până la moarte zâmbetul cu care fusese răsplătit.

Allison îl privi direct în ochi pe Kevin și îi zâmbi ușor, mișcându-și grațios capul în partea dreaptă.

Kevin, realmente surprins de prezența femeii în sală, îi întoase zâmbetul, dând din cap afirmativ.

Se ridică, pregătit să își înceapă discursul.

Toți aveau privirea ațintită asupra Scriitorului. Nimeni nu mai mișca.

În liniștea de mormânt, ei înșiși păreau niște stane de piatră, care nu clipesc, nu respiră.

Emoția îi cuprinse pe toți.

Nimic din ce era în jurul lor nu mai conta, în afară de povestea pe care avea să le-o prezinte Kevin. Povestea lui Kevin și-atât... restul nu mai avea nicio importanță...

Cât a vorbit, cât a visat?

Kevin își încheiase discursul și privi către participanți. O liniște abisală se așternuse în sală, doar niște bătăi ale inimilor se mai auzeau pe fundalul unei simfonii.

După câteva secunde au urmat aplauzele, care nu se mai opreau.

În timp ce mulți dintre participanții la eveniment se orânduiau într-o coadă șerpuitoare la standul de cărți să-și cumpere volumul, Kevin auzi o voce suavă, ce venea parcă de departe, dintr-o altă lume.

— Domnule Kevin Brown, îmi permiteți câteva întrebări?

Cea care vorbise, posesoarea vocii suave venite parcă dintr-o altă lume, era o domnișoară blondă, cu părul scurt și picioare lungi, cu buze subțiri și un nas ascuțit, cu ochi vicleni, de viezure, ascunși de niște ochelari de vedere, cu lentile mai groase decât fundul castronului de Jenna.

— Mă numesc Evelin Mayers și sunt jurnalistă la „The New York Times”...

— Da, un ziar redutabil, dacă nu mă înșel unul cu 99 de Premii Pulitzer...

— Da, nu vă înșelați, dar eu voiam să vă spun că sunt totodată și studentă la Regie, în ultimul an. Aș dori să vă întreb dacă prezentarea romanului dumneavoastră a avut vreo legătură cu imaginea transpunerii lui cinematografice. Mai precis, v-ați imaginat filmul derulându-se în fața ochilor dumneavoastră în timp ce ați prezentat cartea, sau mi s-a părut...?

— Mulțumesc, domnișoară Evelyn, pentru inedita și pertinenta întrebare! Nu, nu vi s-a părut. Aproape toate romanele mele – zâmbi Kevin – prezente și viitoare pot fi transpuse cinematografic. Eu întotdeauna văd mai întâi derulându-se filmul în fața ochilor... mă rog, ai minții... și abia apoi scriu cartea.

— Personajele din roman, agenții secreți Apollo și Afrodita, există în realitate, i-ați cunoscut?

— Nu, din păcate, aceste personaje nu există în realitate... Este pură imaginație a autorului, dar mi-ar face o mare plăcere să cunosc cândva asemenea oameni.

— Considerați că această „lume abisală” descrisă de dumneavoastră în roman ar putea fi creată în viitorul apropiat de către o Organizație care își urmărește doar propriile interese? Mai precis, că EI ar putea supraviețui, în timp ce aproape întreaga planetă moare? În sfârșit... considerați că, prin cele ce-ați scris, le-ați oferit o sursă de inspirație pentru cercetările viitoare?

— Așa cum am menționat și la întrebarea anterioară, atât personajele, cât și tema romanului reprezintă pură ficțiune. Nu mi-aș dori să mă numesc un scriitor vizionar, dar dacă ar fi să vă dau un răspuns corect, acela ar fi: da, tehnic, ar fi posibil, dar numai într-un viitor destul de îndepărtat. Nici eu, și nici dumneavoastră, nu vom mai trăi până atunci, dar poate copiii noștri vor fi martorii

Respect pentru acestui trist experiment, la fel ca alte multe experimente ucigătoare.

— Vă mulțumesc, domnule scriitor! Mi-a făcut o deosebită plăcere să vă cunosc.

— Și mie la fel, domnișoară!

Participantii la lansare se întorceau cu câte 1-2 cărți în mână, pentru obținerea prețioaselor autografe.

Kevin stătea liniștit la masă, schimba câteva vorbe cu fiecare, le scria câte o dedicație, iar șirul lung format, ca un șarpe boa, fășâind printre scaune, începea să se micșoreze.

Mai rămăseseră doar câteva persoane.

Kevin o fixă cu privirea pe Allison Gray, care rămăsese ultima în rând, cu cartea în mână.

— Allison, mi-ai făcut o mare surpriză! Sincer, nu mă așteptam să ajungi la lansare.

— Așa am crezut și eu, dar vezi, până la urmă am reușit.

Mă bucur nespus de reușita romanului tău. Nu sunt surprinsă, eram ferm convinsă că va fi un real succes. Nu am avut nicio îndoială. Ți-am citit romanul *Insula Purgatoriului* și te-am admirat în tăcere... Cred că acum, cu acest al doilea roman, putem fi siguri că a venit și vremea ta!

— Mulțumesc, Allison! Crezi că ne vom mai revedea vreodată?

— Nu știu, Kevin! Poate, cândva, poate, undeva... drumurile noastre se vor mai intersecta.

Îl îmbrățișă cu căldură și, subtil, fără ca Kevin să observe acest gest, îi strecură un bilețel în buzunarul de la sacou.

Plecă cu pași mari și apăsați, fără să mai privească înapoi.

CAPITOLUL II

ÎN URMĂ CU 5 ANI

O zi ca oricare alta se așternuse peste Orașul care nu părea prea mulțumit de prezența ei atât de matinală... și asta pentru simplul motiv că încă nu se trezise din somn... Mă rog, dormita ca un copilăș, fără grija zilei de mâine.

Un Oraș care căzuse pradă letargiei și fanteziilor din timpul viselor, care își vedea în continuare de somn chiar dacă noaptea își luase tălpășița de ore bune.

Nedezmorțit, leneș, Orașul părea mai degrabă un uriaș din piatră, fier și sticlă, mult mai „obosit” decât frumoasa adormită care nu mai reușea să se trezească într-o pădure la fel de adormită ca ea...

Degeaba visa prințesa că va veni un prinț „deșteptător”, pentru că nici poveștile cu zâne și prințese nu mai sunt la modă de mult, și nici „prinții” moderni – câți or mai fi – nu mai sunt atrași nicicum de fapte onorabile.

Puținele raze de lumină ce străbăteau culoarele dintre nori se așterneau cu vioiciune peste clădiri și străzi, și, profitând de inegalabila lor viteză – 299.792.458 m/s, într-o fracțiune de secundă se reflectau din luciul pereților clădirilor, doar sticlă și nichel, și din asfaltul umezit de roua dimineții, direct în parbrizul mașinilor, spre disperarea șoferilor.

Paravanul solar nu le era de niciun folos, deoarece lumina, parcă în ciuda lor, cu ticăloșenie, își răsfrângea